

Lesna sova

SKOZI OČI PRESTRAŠENEGA IN RADOVEDNEGA METULJA

Čeprav že vse diši po dežju, je sonce na nebu še jasno vidno, temperature pa so še vedno visoke. Ko za sabo puščaš zvok avtomobilov, se visoko nad tabo razprostrejo kamnite stene. Stene, ki spominjajo na delo slepega umetnika z načrtom, izmenjujejo oranžno, črno in na nekaterih mestih belo barvo. Pot proti soncu te vodi čedalje dlje od spodaj tekoče vode. A s pogledom od tu navzdol voda ni tekoča, ampak skakajoča. Skupki belih kapljic zavidajoče ne vedo, kam se odpravljajo, saj se z vsakim spustom oddaljujejo od svojega vira. Na drugi strani belih skakajočih vod raznobarne pike prav tako hitijo po poti proti soncu. Ne vedo, da na vrhu ni sončne toplote, ni sončne lepote, ampak grozote. Kaj? Zakaj? Raznobarne pike niso le od daleč opazovale grozote, ampak so vanjo vstopile. Ena za drugo so raznobarne pikice izginjale v grozoto, a začuda so tudi ena za drugo postale sonce. Na vso moč, z vso hitrostjo in z željo postati sonce odletim v grozoto. Zakaj? Zakaj so raznobarne pike postale sonce? Zakaj jaz ne? A sedaj je prepozno, nazaj ne morem, saj nisem sonce, zato tiho in neopazno sledim raznobarnim soncem. Ob hladnih in mokrih stenah, ki niso ne oranžne ne črne in ne bele barve, kaj šele vseh treh, še vedno sledim raznobarnim soncem. Ta se obnašajo dokaj nenavadno, včasih se ustavijo, včasih se znižajo in včasih želijo celo poleteti. Kaj tako zagreto opazujejo? Kaj tako zagreto iščejo? Bolj se približam enemu od sonc, strah me je, a kaj opazujejo? Takrat svetloba udari ob tla in jo zagledam, udrina v tleh, iz katere izraščajo nenavadni ježki. Pravzaprav ne ježki, vse skupaj izgleda kot nenavadna roža. Ali je to lahko roža? Kako je prišla sem? Grozota jo je vzela! Zato so raznobarna sonca prišla sem. Prišle so rešit ukradeno rožo. A grozota jo je obdala, ahhhh ne gre, kako pokažem raznobarnim soncem z grozoto obdano rožo? Kako pritegnem njih ... »Ti pa nisi od tukaj.« Tih glas je prihajal z druge strani jamske rože, kjer je stal hrošč z zelo nenavadno tujim izgledom. Kot prvo, bil je svetlo rjave barve, imel je velikanski zadek in zelo nenavadno dolge noge. »Moraš od tu! Drugače ne boš preživel.« Vse skupaj je zvenelo kot svarilo. Ne, sedaj me ne bo

prestrašil, tu sem in rožo bom dobil nazaj. »Zakaj je roža tu?« Bitje na drugi strani se je začelo premikati proti meni, najprej počasi, nato pa čedalje hitreje. Njegove dolge noge so se raztezale čez rožo in pristale na pristranskih kamenih delih, ki so jo obdajale. Od strahu se nisem mogel niti premakniti, po meni bo, ostal bom tu! Pozabljen, skupaj z ukradeno rožo bova trofeji grozote in njenih služabnikov. V tistem trenutku je na služabnika grozote padla luč sonca ene od raznobarnih pik, jo zgrabila z dolgimi kovinski prsti in jo zaprla v prozorni zapor. Raznobarna sonca so predvidela, da bo roža zavarovana z vojščaki grozote, in očitno se znajo boriti proti njim. A zakaj ne naredijo nič, da bi rožo rešile? Sonca, ki so bila edini vir svetlobe v tej grozoti, so se namreč začela oddaljevati od rože proti izhodu. Metulj je vse do izhoda sledil luči raznobarnih sonc, a previdno in v senci, saj ni hotel, da ga ti opazijo in mu prepovejo sodelovati na tej misiji reševanja ugrabljene rože. Ko je previdno sledil oddaljenim lučem, je prišel do sklepa, da to bistvu ni bila le reševalna akcija, ampak so sonca tudi zbirale podatke o vojakih teh grozot! Zakaj bi jih drugače zapirale v prozorne zapore? To morajo vsekakor biti zapori iz posebnega materiala, da vojaki ne morejo pobegniti ven. Poleg tega, kdo ve, koliko ukradenih rož je skritih v drugih grozotah. Ko so prišli iz grozote, je metulj sledil raznobarnim pikam vse do njihovega kampa, kjer jih je opazoval pri razvrščanju in opisovanju značilnosti vojakov grozote. Opazoval jih je zelo pozorno, si poskusil zapomniti vse značilnosti vojakov, dokler niso njegove oči postale tako utrujene, da je zaspal.

Naslednjega dne se je naš metulj zbudil še pred raznobarnimi pikami, nato je nestržno čakal, da so pozajtrkemale in pripravile načrt. Naš metulj jim je nato previdno sledil do naslednje grozote in opazoval obred spreminjanja v sonce. Ja, raznobarne pike so imele pred vstopom obred, vključeval je preoblačenje, ponovno prehranjevanje in plesanje. Kar je najpomembnejše, na koncu so si nadele svetilno napravo, s katero so postala sonca! Kaj takega, s pritiskom gumba so zasvetile! To niso sonca, ampak otroci Sonca in

nekega bitja z Zemlje, svetilne naprave pa jim gotovo dajo Sonce, saj česa takega same ne bi znale narediti. To je cela vojna, sigurno je to samo ena od čet otrokov Sonca, ki opazujejo in preučujejo grozote in njihove vojake. Sedaj se ena od teh čet pogumno podaja v novo grozoto, in jaz jim bom sledil, se učil in tiho pomagal.

Ta grozota je bila še bolj nenavadno grozna kot prejšnja, saj je bila pokrita z velikim skupkom iztrebkov, po katerih so gomaželi vojaki grozot. Tu mora živeti ogromna zver. Mora biti tudi zelo tiha, hitra in pametna, saj mora nekaj pojesti in tu ni ničesar, kar bi lahko pojedla. Ponoči verjetno pride iz grozote in lovi vse, kar se premika. Kako je še nikoli nismo opazili? In kar je še pomembnejše, kje je sedaj? Otroci sonc so se razkropili in zopet preučevali in nabirali vojake grozote. Metulj pa jim je pomagal tako, da se je tudi sam bojeval z njimi. Na robu jame, kamor je svetloba, ki so jo oddajali otroci sonca, še komaj segla, je obletaval na videz najšibkejše vojake. A ti so imeli posebno sposobnost, lahko so skakali. Vsakič, ko se je metulj pognal proti enemu izmed malih belih vojakov, je ta odskočil, poleg tega so ga še izzivali. »Metulj, ki želi postati raziskovalec,« skok. »Misiš, da s tabo ne bodo naredili enako kot z nami, ko te opazijo?« skok. Kaj se pa grejo? Zakaj bi otroci sonca zaprli njega? Ni on tisti, ki ugrablja in skriva prelepe rastline. Želijo ga zмести, a jim ne bo uspelo. »Ne boste me prestrašili, soncem bom pomagal rešiti vse ukradene rože!« »Naš mali prijatelj bi zamenjal sonce za temo,« skok. »Ni prvi, ki bi se zaljubil v kreacije vode,« skok. »Je pa prvi, ki so mu zmešale glavo,« skok. Predrzne male zverce, kako si upajo tako manipulirati z mano? Tedaj je iznad glave zaslišal nenavaden zvok. »Preveč glasni so bili in jih zbudili,« skok. Vsi mali beli vojaki grozot so odskakali v zavetje skal, v zraku pa je odmevalo čedalje več čudnih zvokov. Iz vseh smeri so začele leteti črne iznakažene ptice, življenje v grozoti jih je popačilo, saj niso imele perja in kljunov. Stvoril, ki so leteli, niso mogli biti ptice, bolj kakšni križanci med ptico in mišjo. Karkoli so že, moram od tu! A kako, brez otrok sonca ne pridem ven! Metulj je negibno čakal ob steni in opazoval otroke

sonca pri preučevanju teh grozotno močnih vojščakov. Njihove moči so se zavedali tudi oni, saj so vsakega križanca premerili, stehali, pregledali stanje zob ... A nikogar od njih niso zaprli v prozoren zapor, očitno tudi oni nimajo materiala, ki bi lahko zadržal ta nenaravna bitja. Med vsem tem čakanjem je prišel tudi do teorije, ki pojasnjuje tako nastanek križancev kot nenavadno kamnito stanje ukradenih rož. Grozota sigurno uporablja življenje iz teh rož, da ustvari te križance. Ko so se otroci sonca končno začeli premikati proti izhodu iz grozote, je metulj počasi prišel do zaključka, da bo z otroci šel še v eno grozoto in še enkrat postavil in popravil teorijo ukradene rože.

Priložnost je prišla še isti dan, otroci sonca so namreč obiskali grozoto, iz katere je tekla reka. Prav zaradi te reke je bila ta grozota še posebej grozna, saj je reka ustvarila prečudovite ponvice, pokrite z mahom. Iz vsake od ponvic je voda tekla po mahu eno nadstropje nižje in ustvarila nešteto malih slapov, katerim so senco delali bukovi listi. Vse to je grozota ogrožala, saj je hotela vzeti vse to življenje za ustvarjanje svojih križanskih vojakov. Skupaj z otroci sonca je metulj zakorakal v grozoto, v kateri je tekla reka. Kaj kmalu je ugotovil, da tu ne bo mogel pomagati pri bojevanju, saj so vsi vojaki bivali v vodi, otroci pa so jih lovili z mrežami. Vojaki so bili ploski in dolgi, z zelo močnim belim oklepom. Loviti jih je bilo zelo težko, saj so bili izjemno hitri in plavali so lahko v globine, kamor otroci niso mogli seči s svojimi mrežami. A ko so jih ujeli, je bilo njihovo veselje še toliko večje. Ko je metulj opazoval otroke sonca med lovljenjem, je opazil, da sam čepi na strukturi, podobni ponvici. Saj to ne more biti res! Grozota se širi! Tu je bil nekdanj gozd, sedaj pa le grozota. To je to, odnesel bo del rože ven iz grozote in jo pokazal drugim metuljem, morajo vedeti, kaj se dogaja. Mora biti pa dovolj majhna, da jo bo lahko nesel. Ves odločen je začel z iskanjem, a tokrat ni našel nobene od rož. Tu je moč grozote tako velika, da je vsrkala vse lepote rož!

Se nadaljuje v naslednji številki. ■

Janez Kanoni - Žan PESMICA

(prirejeno po Prešernu za Lanski vrh)

Lanski vrh bil zavit je v strašljivo temo
in mene malenkostno strah je bilo.
Ko zaslišal sem krik pohujšljive pohote,
oči mi napolnil prizor je nagote.
Ležala sta naga tamkaj v travi
in riti kazala sta luni bleščavi.
G. Putik; Naj ju bo sram,
če fukala nista nisem bil tam.

~

Uredništvo sporoča:
Namesto pogrošne literature
raje berite Glas podzemlja!